

Priloga k izpitni poli 1 (031-103-1-1)

Vladimir Bartol: Alamut (odlomek)

Vladimir Bartol: Alamut. Ljubljana: Založba Sanje, 2001. 238–239.

»/.../ „In Saba, prerok in namestnik naš,” je dejal Gospod. „Dobro si oglej naše vrtove. Potem se vrni na zemljo in si za svojim gradom postavi njih natančni posnetek. Mlade lepotice zberi v njih in jim v mojem imenu zapovej, naj se vedejo kakor hurije. V te vrtove boš pošiljal najhrabrejše junake, ki so se borili za pravično stvar. Oni naj za plačilo verujejo, da smo jih mi sprejeli v naše bivališče. Ni namreč nikomur, razen Preroku in tebi, dovoljeno, da bi za življenja prestopil meje našega gospostva. Toda ker bodo tvoji vrtovi enaki našim, ne bodo njih obiskovalci, če bodo verovali, v ničemer prikrajšani. Po njihovi smrti jih potem čaka nadaljevanje teh radosti v naši oblasti tja v večnost.” Tako je govoril Gospod in mi smo izpolnili njegov ukaz. Od vas zahtevamo, da se vedete proti obiskovalcem kakor prave hurije. Zakaj samo v tem primeru bo njihovo plačilo popolno. Trije junaki so: Jusuf, strašen za sovraga, dober za prijatelja. Sulejman, lep kakor Suhrah, hraber kakor lev. Ibn Tahir, umen kakor Ferhad, trden kakor bron. In še pesnik povrhu. Ti trije so davi iztrgali sovražniku zastavo. Jusuf je krčil pot, Sulejman naskakoval, Ibn Tahir segel po njej. Zaslužili so si, da jih pošljemo v raj. Če bi se ve izdale in bi bili razočarani, boste še to noč obglavljene. To je moja nespremenljiva volja.«

Deklice so trepetale od strahu. Džadi se je zavrtelo pred očmi. Klecnila je na tla in se onesvestila. Hasan je pokazal nanjo. Mirjam je odhitela po vrč vode in jo potem spravila k sebi.

Hasan je poklical Apamo in Mirjam ob stran.

»Trije vrtovi so torej pripravljene,« je dejal. »Kako je z dekleti?«

»Vse so nared,« je odvrnila Apama.

»Prav. V vsakem vrtu mora po ena izmed njih prevzeti vodstvo in odgovornost za uspeh. Katere so najpogumnejše in najspretnije?«

»Na prvem mestu bi jaz imenovala Fatimo,« je rekla Mirjam. »Okretna je in vešča vseh umetnij.«

»Dobro. A za njo?«

»Dejala bi, da Sulejka. Ona je prva v plesu in tudi drugod ne zaostaja.«

»Izvrstno. Ta bo kakor nalašč za Jusufa. Sulejman pa naj dobi Fatimo. Tretja boš ti, Mirjam.«

Mirjam je prebledela.

»Šališ se, Ibn Saba.«

»Danes ni čas, da bi se šalil. Tako bo, kot sem velel. Ibn Tahir je bister kakor kača, in če bi ga zaupal katerikoli drugi, bi spregledal prevaro.«

»Hasan!«

Mirjam so solze privrele v oči. V Apami se je borilo zadoščenje s sočutjem. Umaknila se je. Hasan je dejal s tihim porogom:

»Kdo mi je še pred nedavnim zatrjeval, da ga na svetu nič ne veseli in da bi mu samo nevarna igra utegnila pregnati strašni dolgčas?«

»Torej me nisi nikoli niti malo ljubil?«

»Več kot to. Potreboval sem te in te še potrebujem. Toda čemú mi ne odgovoriš na vprašanje?«

»Igra, ki si jo igral z menoj, ta boli.«

»Toda kakšno edinstveno priložnost ti vendar nudim nocoj,« je nadaljeval Hasan z istim porogljivim glasom. »Ves svoj razum, vse svoje znanje, vse svoje dražesti boš potrebovala, če boš hotela doseči, da bo mladenič verjel v raj.«

»Do smrti si me ranil.«

»Nisem mislil, da ti je toliko do mojih čustev. Toda sklenjeno je sklenjeno. Zahtevam, da izpolniš nalogo. V nasprotnem primeru ne bom smel poznati izjeme.«

Mirjam se je zbrala. – »Močna moram biti,« si je rekla. – »Ne sme videti vse moje slabosti.«

»Pripravljena sem,« je dejala.

»Zahvaljujem se ti.«

Vrnil se je k deklicam.